

Asaf Auerbach Na Letním Táboře V Soběšíně



O letních prázdninách dny vždycky utekly jako voda. První a poslední týden jsme bývali doma v Praze a těch asi šest týdnů mezi tím na táboře pořádaném komunistickou stranou. Byl jsem tam asi dvakrát, ale moc se mi tam nelíbilo, protože ty podmínky tam byly strašné. Poslední rok se mi podařilo jet na tábor někam jinam, kde byly aspoň malé dřevěné chatky. V Soběšíně jsme spali ve velikých stanech po deseti na slaměných matracích. V noci, i když se mi to jinak nikdy nestávalo, jsem se tam počůrával. A ta ostuda, když jsem musel matraci vytáhnout před stan na slunce, aby uschla...

Tábor měl silně ideologický nádech. Byli jsme vychovávaní v komunistickém duchu, zpívali komunistické, ruské, sovětské písně, měli svou pionýrskou hymnu, diskutovali jsme o Marxovi, Leninovi a takových věcech. Jako katolíci hovoří o Pánu Bohu, tak oni nám vykládali tenhle druh pohádek. A člověk tomu prostě věřil. Naši rodiče nám říkali, že to je správná věc, takže když to říkali rodiče a tihle lidé, tak je to zřejmě dobré. Ne že bych byl nějaký fanatik, k nim jsem nikdy nepatřil, a to ani v pozdějších letech, ale prostě jsem tomu věřil. Tehdy to bylo taky o něčem jiném, řekli byste, že to bylo normální náboženství. Lidé věřili v lepší život, v to, že lidi můžou být laskaví a dobří, že když tu bude socialismus, tak tu nebudou žádní zloději, nikdo nebude nikomu nic závidět a že se budeme všichni snažit pracovat pro blaho všech. V podstatě tenhle druh ideálů. Před 2. světovou válkou to byla hlavně víra v lepší život, ve spravedlivější druh společnosti, což mělo tehdy kořeny ve velké hospodářské krizi, v té strašné chudobě, která tehdy v Rusku byla. A pak, jak to obvykle bývá, když přišli komunisti k moci, bylo to o něčem jiném, moc lidí kazí.

Soběšín, kde se tábor pořádal, byl na Sázavsku. Po válce jsem se tam jel podívat, byla tam tehdy jen cedule připomínající, že tam kdysi býval nějaký tábor. Shromažďovaly se tam děti z celé republiky, tedy z české části, nepamatuju si, že by tam někdy byl nějaký Slovák. Například můj bratr tam měl nějakého kamaráda z Liberce. Těch celých šest týdnů jsme byli jen s kamarády, rodiče se tam na nás přijeli podívat, pokud si vzpomínám, jen jednou, když byli, myslím, na cestě na dovolenou na Českomoravskou vysočinu. Najednou se tam objevili, pobýli tam s námi asi dvě,

tři hodiny a pak zase jeli. Jezdili na dovolenu sami, bez nás. Jak to bylo, když jsem byl malý, si nevzpomínám, pamatuju si jen ty tři letní tábory.